

kommer to Søndage med, saa at det altsaa bliver et Ottedageskort, ikke et Ugekort, ligesom jeg tror, at det kunde gøres billigere. Det er en Foranstaltning, som neppe spiller større Rolle for Statsbanerne, og jeg tror, at det vil være yderst fordelagtigt, navnlig for de yngre Mennesker, som skulle ud at lufte sig i otte Dage fra deres anstrengende Arbejde.

Man har nævnt Spørgsmaalet om Indregning af Fragterne med Udlandet. Det er ganske klart, at hvis vi i Aarevis, som antydet i Anmærkningerne til Lovforslaget, skulle vente paa at faa disse Takster indregnede, opstaaer der et Forhold, hvor danske Frembringelser og dansk Industri i Virkeligheden blive forfordelte til Fordel for den udenlandske Industri. Det kunne vi naturligvis ikke være med til. Jeg kunde tænke mig, at man satte et Pres paa det høje Ministerium ved at udsætte denne Lovs Ikrafttræden, til disse Indregninger ere skete. Saa vilde man ganske undgaa denne Fare.

Ved Behandlingen af disse Indtægtslove — som de ere blevne kaldte — begyndte vi med Teaterloven. Da jeg saa den Rækkefølge, hvori de vare opførte paa Dagsordenen, fik jeg en Fornemmelse af, at Ministeriet ønskede, at der skulde blive en vis Stigning i Tilfredsheden med disse Love, og jeg tror, at deri har man set rigtigt. Jeg har paa Fornemmelsen, at med Hensyn til disse Love er virkelig Tilfredsheden stegen fra Begyndelsen, fra Teaterloven, og op til nu. Jeg kom til at tænke paa den berømte Bog, som Selma Lagerlöf har skrevet: Gösta Berlings Saga, som de fleste af de Herrer vist kende. Der er en bekendt Historie om en Bortførelse. Gösta Berling bortfører en af Värmlands skønneste Kvinder i Slæde og fører hende af Sted ud gennem Skoven, hvor de blive forfulgte af Ulve. Jeg har paa Fornemmelsen, at Ministeriet er stedt noget lignende her, det bliver forfulgt af Ulve, som raabe paa Balance. Gösta Berling ser en Ulv komme for nær til Slæden, og i Skyndingen maa han tage noget og kaste i Gabet paa Ulven for at faa den standset. Saa tager han Madame Staëls berømte Roman „Corinna“ og kaster den i Munden paa den nærmeste Ulv. Jeg kom til at tænke paa dette, da Teaterloven blev kastet i Munden paa os, det var ogsaa et litterært Stof, som blev kastet i Munden paa Ulvene. Men jeg tror, at Teaterloven er omtrent lige saa ufordøjelig, som „Corinna“ var for Ulvene. Den standser dem ikke i mange

Minutter, de fare videre, og det er saa nødvendigt at kaste noget mere ud til dem. Det har man ogsaa gjort med Stempelskatteloven, der har man atter kastet et Stykke, dog noget bedre Kød ud, end det som var i „Corinna.“ Jeg vil nu antage, at man skulde gnave det Kød med nogen Forsigtighed. Jeg tror, at der i Checkskatten i dens Kød er et Ben, som vist er lidt ufordøjeligt. Jeg kunde tænke mig Muligheden af, at Ulvene gnavede Kødet af det Ben og lod Benet ligge, idet man muligvis vilde erstatte det med noget andet. Men jeg tror ogsaa, at Ulvene have faaet noget mere Føde i denne sidste Lov, og denne Føde tror jeg ogsaa, vi ville tage imod, men jeg tror, at Ulvene ville blive ved at forfølge, til de komme til det Blod, det gælder om at faa, og det Blod, tror jeg alligevel, vil blive Brændevin og Kaffe og Petroleum. Jeg tror ikke, det kan undgaaes, men i alt Fald den Føde, som her er budt os, tror jeg nok, vi ere nødte til at sluge. Jeg vil da udtale som mit Totalsynspunkt, at Persontaksterne kunne i det hele og store gaa an — dog med nogle Ændringer, idet jeg er enig med det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) om, at der maa vi anvende nogen Varsomhed —, Godstaksterne derimod, tror jeg, ere for høje; endvidere mener jeg, at den Kompensation, som skal søges for de Nedsættelser, jeg her antyder, skal søges ved Beparelse. Den Opgave at skaffe de danske Statsbaner forrentede og passende afskrevne er vistnok uløselig, hvilket skyldes de geografiske Forhold; det er klart, at naar vore Baner have et saa ringe Opland og en uhyre Konkurrence andre Steder fra, kan man ikke vente, at de nogen Sinde komme til virkelig at forrente sig forretningsmæssigt. Men jeg er atter her enig med det ærede Medlem for Horsens Landkreds i, at vi maa have Regnskabet rigtigt, vi maa have Regnskabet ført saaledes, at vi faa de Afskrivninger, vi skulle have. Saa kunne vi jo se, hvad vi faa ind for Resten.

Ministeren for offentlige Arbejder (Thomas Larsen): Jeg skal begynde med at sige Tak for den Modtagelse, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) og nu den sidste ærede Talen (H. Neergaard) have givet Lovforslaget. Det forekommer mig, at de Udtalelser, som ere fremkomne fra disse tre ærede Medlemmer, som have været Ordførere for denne Sag, have været